

РЕШЕНИЕ

№ 5841

гр. София, 19.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 04.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6199** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Н. Т. срещу заповед № РД – 11-454/16.04.2013г на началник отдел в Дирекция „РПИБС” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място]. Претендира се незаконосъобразност на оспорения акт, постановен при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Прави се възражение, че не са налице фактическите и правни основания за издаване на оспорвания акт, като се претендира и несъответствие на изписаната правна квалификация. Твърди се немотивираност на обжалвания акт. Прави се искане за отмяна на обжалвания акт и присъждане на направените по делото разноси.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се представлява.

Ответникът по оспорването, началник отдел в Дирекция „РПИБС” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място] се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не изпраща представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства и след анализ на възраженията на страните, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По делото не се спори, че жалбоподателят Рекламна агенция [фирма] е

притежавал разрешение № 32 от 13.01.2012г., издадено от началник в отдел УПЕПОФБКИ” при А., с което се разрешава специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение, разположено в обхвата на път I – 9, км. 79+900ляво, с площ 12 кв.м. Разрешението е представено и прието като доказателство на л. 5 по делото.

С протоколно решение по протокол № 5789/13 от 15.03.2013г. – л.12 по делото, Управителният съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” е възложил на председателя на УС на А. да подпише пълномощно, с което да упълномощи началник отдел „Р.” в Дирекция „РПИБС” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място] да издава заповедите за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал. 2 т.1 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б.”а” от Закона за пътищата. В изпълнение на това решение председателят на УС на А. е издал пълномощно изх. № П – 81/19.03.2013г, с което е упълномощил инж. П. С., началник отдел РРИ към Дирекция РПИБС в ЦУ на А. да издава заповеди за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26 ал. 2 т.1 от ЗП с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б.”а” от Закона за пътищата.

На 16.04.2013г. е издадена оспорената заповед № РД – 11- 454, подписана от инж. П. С. – л. 10 по делото. С нея е постановено отнемането на посоченото разрешение № 32 от 13.01.2012г, издадено от А., на основание чл. 26, ал.9 във връзка с чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата и чл. 7, ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата, разрешение за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение № 32/2012г и във връзка с доклад вх. № ПТР – 11 – 48/06.02.2013г на О. - Д. и справка за задължения към 04.04.2013г на О. Д..

Фактическо основание за издаването на заповедта е забавяне на плащането на годишни такси по чл. 22, ал. 4 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура” и продължаващото извършване на разрешеното специално ползване на пътя от 2-ро тримесечие на 2012г до 2-ро тримесечие на 2013г. В заповедта е включено указание, че същата подлежи на оспорване по реда на АПК.

С писмо с изх. № ПТР – 11 – 23/10.01.2013г на Директора на Областно пътно управление – Д., изпратено на адрес на агенцията в [населено място], [улица] получено от жалбоподателя на 14.01.2013г, последният е уведомен, че на територията на О. – Д. има в експлоатация 2 броя рекламни съоръжения, индивидуализирани в писмото, за които дължи държавна такса по чл. 22, ал. 4 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура” . В писмото се сочи размера на дължимата главница и лихви върху главницата, както и задължението на лицето да внесе дължимата сума в 14-дневен срок от получаване на съобщението. Лицето е предупредено за последиците от невнасяне на сумата, включително отнемане на издаденото разрешение.

Приложена е и справка в табличен вид към 04.04.2013г.

Твърденията на жалбоподателя за липса на основание за издаване на оспорваната заповед остават голословни. В хода на съдебното производство същият, въпреки разпределената от съда доказателствена тежест, не прави искания за събиране на доказателства, нито прави изявления за плащане на дължимите такси. Ето защо съдът приема, че жалбоподателят не доказва плащане на дължимите такси по чл. 22 ал.4 от Тарифа за таксите за процесното РС по отнетото с оспорваната заповед РЕ за релевантния период.

Жалбоподателят не ангажира и не иска събиране на доказателства и относно ползването на рекламното съоръжение, неговото разположение, обхват и пр.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът прави следните изводи от правна страна:

Оспорването е допустимо, като направено от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав, в срок. Видно от известие за доставяне на л. 11 по делото, заповедта е съобщена на жалбоподателя на 08.05.2013г. Жалбата срещу нея е подадена в А. на 22.05.2013г в преклузивния 14-дневен срок за обжалване. Дружеството, на което се отнема издаденото разрешение, е активно процесуално легитимирано да оспорва заповедта, с която се отнема предоставеното разрешение за ползване.

При извършена служебна проверка за валидност на оспорения акт, съдът приема следното: Процесното разрешение касае ползването на републикански път и доколкото издаването му е в правомощие на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – чл. 26, ал. 3 от ЗП, то отнемането му, доколкото в закона не е предвидено друго, е в правомощията на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията. С оглед на това и установеното по делото, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – от длъжностно лице от агенцията, надлежно упълномощено за това от УС на А.. Оспорена заповед е издадена в предвидената от закона форма – писмена, съдържа необходимите по закон реквизити, подписана от органа – издател и изведена през деловодната система на администрацията при органа издател.

Съдът не констатира при издаване на оспорваната заповед да са допуснати съществени процесуални нарушения, основания за отмяна на оспорената заповед. АССГ в настоящия съдебен състав не приема възражението на жалбоподателя, че актът не е мотивиран. Същият съдържа фактически основания за издаването му – забавено плащане на дължими годишни такси по чл. 22 ал.4 от Тарифа за таксите, които се събират от А. за посочен период и продължаващо извършване на разрешеното специално ползване на пътя към този период. Конкретни фактически основания, свързани с издаване на оспорения акт се съдържат и в административната преписка по издадената заповед и са свързани с ангажирани писмени доказателства за дължимост на сочените такси. От своя страна, жалбоподателят, въпреки разпределената от съда тежест на доказване и дадените указания същият да докаже фактическите твърдения, от които черпи положителни правни последици, същият не ангажира доказателства касаещи ползване на съоръжението или заплащане на дължимите такси за релевирия период. Ето защо съдът приема за необорени фактическите констатации по оспорения акт, които се доказват от представените по преписката доказателства.

По отношение правилното прилагане на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 26, ал. 9 от Закона за пътищата (ЗП) – в редакцията ѝ към датата на издаване на оспорвания акт, предвижда, че разрешенията за експлоатация на рекламни съоръжения се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях и/или при неспазване на изискванията за извършване на съответната дейност, определени в наредбата по чл. 18, ал. 5. Паралелно на тази уредба, в чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата е предвидено, че при забавяне на плащането на дължимите

годишни такси и продължаващо ползване на пътя, администрацията, управляваща пътя отнема издаденото разрешение.

Съгласно чл. 23, ал.1 от Тарифата за таксите, които се събират от А., таксите по чл. 22, ал. 4 (за специално ползване на пътя чрез експлоатация на рекламно съоръжение в обхвата пътя и обслужващите зони) се изплащат на равни тримесечни вноски до 10 число на текущото тримесечие.

Въз основа на изложеното съдът приема, че към момента на издаване на оспорваната заповед 16.04.2013г., законово установено основание за издаването на същата е забавеното плащане на дължимата такса от 2-ро тримесечие на 2012г до 2-ро тримесечие на 2013г., което не се опровергава от жалбоподателя и се доказва от представените по преписката писмени доказателства. Жалбоподателят не обори чрез доказателства по делото констатациите на органа, като не доказва в хода на делото извършено пълно плащане на таксата за процесното РС за релевирания период.

Съгласно практиката на ВАС: решение № 13358/25.10.2012г на ВАС по адм.д. № 8538/2012г: „Евентуалният облигационен спор относно размера на дължимото вземане, поради наличието на няколко рекламни съоръжения на Рекламна агенция - няма отношение към правото на административния орган да прекрати действието на издаденото разрешение поради неизпълнение на нормативноустановените предпоставки за осъществяване на разрешената дейност. От друга страна, касационният жалбоподателя неправилно тълкува разпоредбите на чл. 26, ал. 9 и чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП като счита, че основание за отнемане на разрешението е само и единствено неплащането на цялата годишна такса за предходната година. Анализът на посочените разпоредби сочи, че за да се приложи законовата уредба е достатъчно да е налице забавяне на плащането. Срокът за плащане е определен в чл. 23 на Тарифа за таксите, които се събират от Агенция "Пътна инфраструктура" като съгласно тази разпоредба таксите се заплащат на равни тримесечни вноски до 10 число на текущото тримесечие....”

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед не противоречи на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не са претендирани от ответника до приключване на устните състезания.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] [населено място], представлявано от управителя Н. Т. срещу заповед № РД – 11-454/16.04.2013г на началник отдел в Дирекция „РПИБС” при Агенция „Пътна инфраструктура” [населено място].

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването до страните, че решението е изготвено.

Препис от решението да се изпрати до страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: